

at det er en meget lang Tid, og at det tillige er en meget vigtig Tid af Mandens Liv, hvori han er indskrænket i sin Virksomhed af denne Betingelse. For at gjøre Byrden lettere har man deelt den i to Hovedaffnit; det første Affnit danner de første 8 Aar, altsaa fra det 22de til det 30te eller fra det 23de til det 31te Aar, i hvilket Tidsrum man efter de Bestemmelser, som her ere satte, i de første 4 Aar har gjort Mandsskabet aldeles afhængigt af Krigsbestyrelsens Villie, og i de paafølgende 4 Aar ligeledes afhængigt af Krigsbestyrelsens Villie, med Undtagelse af, at det kun kan indkaldes een Gang til Øvelse i Fredstid, og at det yderligere Krav paa dette Mandsskab i Fredstid maa skee ved en provisorisk Lov, eller, hvad jeg for min Part skulde have anseet for det Nærfeste, ved en Bestemmelse, som udgik fra Geheimestatsraadet. Jeg vilde ansee det for en tilstrækkelig Garanti, om Mandsskabet i disse 4 Aar kun kunde indkaldes til Tjeneste, uden for det ene Øvelsesaar, ved en kongelig Anordning, besluttet i det Geheime-Statsraad, og jeg vil overveie, om jeg til tredie Behandling vil stille et saadant Forslag. — Det næste Affnit af Mandsskabets Tjenestetid danner de sidste 8 Aar, i hvilke Mandsskabet er tilstede for kun at bruges i Krigstid, og med Hensyn hertil er det, at Vædringsforslaget kræver, at Mandsskabs Anvendelse af denne Klasse kun skal kunne indtræde ved Lov, altsaa ogsaa ved en foreløbig Lov, men i alt Fald ved en Lov. Der er ikke derved lagt Krigsbestyrelsen nogen Hindring iveien for at faae det Mandsskab, der behøves, ifald Nødvendigheden erkjendes af Kongen og Geheime-Statsraadet, ved en foreløbig Lov, eller af den lovgivende Magt i det Hele taget ved en Lov, hvorimod der er lagt Krigsbestyrelsen Hindringer iveien for eensidig at kunne indkalde dette Mandsskab. Det, der bringer mig til at fastholde denne Bestemmelse og giver den, som jeg troer, for Mandsskabet en stor Vigtighed, er, at saaledes, som Forholdene nu ere, og saaledes, som den tidligere Maade at afbenytte

Mandsskabet paa har været, saa overgaaer en stor Deel af Mandsskabet til Forstærkningen efter at have været øvet i Linien; og for at give Armeen den Fuldtallighed, som den skulde have, har der ikke været tilstrækkeligt Mandsskab i de 8 første Aldersklasser, det har derfor været paaregnet at kunne søge op i enkelte Hærafdelinger eller i de ældre Aldersklasser i Forstærkningen, for at fylde Rammerne ud, naar Armeen i alle Retninger skulde være aldeles fuldtallig. Dette Forhold er nu ganske forandret. Der er nu i de 8 Aars yngste Aldersklasser, som tidligere omtalt, et større Antal Mandsskab, og øvet Mandsskab, tilstede, end der kan afbenyttes ved Krigsrustninger i det første Dieblif. Tidsmomentet er altsaa ikke iveien; men der er stor Fristelse for enkelte Hærafdelinger — en stor Fristelse, siger jeg, til at ville indkalde nogle af dette Mandsskab, fordi der er sat over i Forstærkningen Mandsskab, som har været underkastet en større Øvelse end i Almindelighed, og som man i den Tid, det har været til Tjeneste, har havt en stor Nytte af og derfor ogsaa gjerne vil indkalde. Det er for at værges om dette Mandsskab — Antallet, vil jeg indrømme, er ikke stort, men derfor er Indgrebet, som skeer i deres borgerlige Sytser for hver Enkelt, lige stort — at jeg foreslaaer den Betingelse sat ind i Loven, som staaer her, nemlig at Mandsskabet kun kan anvendes efter Lov fra Monarchiet.

R e t t e l s e r .

Nr. 99, Sp. 1556, Lin. 10 f. o.: „Widensfabelige“ læs:
 „Widensfaber“
 samme Sp. Lin. 3 f. n.: „1836“ læs: „1736“